

Гуга. Бабо Йоне, ти си мждра: не съмъ го примамила.
Магьосницата. Първата е Вела — и тя има право.

Гуга (скача). Не тѣй! Тѣй не е то! Когато две жени
 едного обичатъ — мжжътъ има право да посочи коя е на
 сърдце му.

Магьосницата. Добре тогазъ! Да чуемъ и него.

Гуга. Щомъ Дамянъ е тука, а Вела оставилъ...

Магьосницата. И предъ мене нека се откаже. Па ще
 видимъ какво да се прави.

Гуга (се колебае, ала става, отива до прозореца).

Дамянова гласъ (отъ къмъ градината). Искашъ ли
 да дойда?

Гуга. Не съмъ сама, но ела веднага.

Гуга (къмъ Йона). Какви сж пкъ тия хора долу? Да
 не би ти да си ги довела?

Магьосницата. Старейшитъ отъ нашето село. Съ менъ
 тръгнаха при тебе да дойдатъ. Искатъ и тѣ дума да ти
 кажатъ.

Гуга. А какво сж нарамили сопѣ?

Магьосницата. Не е шега що въ селото става. Мари
 Гуго, че знаешъ ли: отъ кога се заприказва за твоята ху-
 бостъ, отъ тогази селото се преобърна. Ергенитъ за свадби
 не мислятъ; жененитъ — жени оставиха. Нивята сж въ бу-
 рени обрасли! Тръгнатъ съ рала ужъ да преораватъ, а
 щомъ за тебе дума се отвори — ралата забравятъ... Шега
 ли е то! Та старцитъ решиха да дойдатъ, да те видятъ и
 кой знае какво ще направятъ, ако ги не чуешъ.

Гуга. Пакъ азъ крива!

Магьосницата. Небой се, Гуго. Щомъ азъ съмъ
 тукъ — зло не ще ти сторятъ. Само искамъ ти да си
 разумна.

Гуга (поиска да говори нѣщо, но спира).

Влиза Дамянъ.

Дамянъ (влиза засмѣнъ, отправилъ се къмъ Гуга.
 Ала щомъ вижда Магьосницата, нѣщо го пресича и спира).

Мълчание.

(Магьосницата спира укоренъ погледъ о Дамяна).

(Не сварили да се опомнятъ — навлизатъ старцитъ, съ
 сопѣ въ ржце, наежени за саморазправа).

(Гуга щомъ ги вижда, застава самоувѣрена и ги изгледва).

(Старцитъ щомъ я виждатъ, спущатъ сопитъ и се смиря-
 ватъ занѣмѣли).

Дълго мълчание.

Гуга (добила смѣлость, лицето ѝ просвѣтва и про-
 говаря). Какво има да ми кажите, старци?